

ЩО ТО Є ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНИЙ СОЦІАЛІЗМ.

III. БОРОТЬБА КЛАС.

Вже знаємо, що політичні інституції і моральні ідеї людства є прямим наслідком способу, в який люди добувають собі средства до життя, а також способу, в який їх діла та праці добували собі средства до життя. Ми вже також знаємо, що робітники нині заробляють на життя, витворюючи для капіталістів надлишкову вартість.

Злучив ці дві думки до купи і ось що покажеся. По одній стороні побачимо класу капіталістів, що живуть в роскошах за праці других. Однак жадний капіталіст не рабує робітників насильством. Ціаком можливо, що кожний капіталіст, або бодай батько чи прадажд кожного капіталіста, сам був колись робітником. З цієї причини ці капіталісти і їх прихильності вмовляють в себе і вмовляють в менше сідоміх робітників, що маєткі є ніби природною нагородою за чесність та здібність.

З другої сторони свідоміші робітники завважують, що дістають за свою працю далеко менше, чим витворюють. Завважують, що найновіші машинерія, якої тепер скрізь живаєся, робить їх працю без міри продуктивнішою, чим вона коли була, і рівночасно бачуть, що в заплату за ту працю дістають далеко меншу пайку продуктів, чим робітники давнішні діставали.

І так маємо боротьбу класу. Соціалісти не витворюють її. Вони лише її виявляють і виказують, як вона буде розвиватися. Досі головною зброєю робітників були робітничі союзи (юнії), а боротьба вела ся за посередництвом страйків і бойкотів. В часх дробного капіталу юнії робили справді великі здобутки. Працюдавець, що продаючи свої товари суперничав з іншими працюдавцями, звичайно волів підвищити заробітну плату, чим мав замикати фабрику і відпускати своїх покупців своїм суперникам.

Трости все ті змінили. В головних галузях промислу вже нема суперників. В безперестанно зростаючій числі промислів трост став ся одним працюдавцем. В пору "добрих часів" тростови не багато значить заплатити своїм робітникам податок, або могли жити прилично, за те в часи "застою" трост може знизувати платню після впадою і юнії є безсилні, аби за себе постояти.

Кожде учлишене машинері дає робітникам спримогу витворити більше, чим передше у такій самій кількості часу і так працюдавець може обходити ся з меншим числом робітників. Ці відправлені робітничі творять "безробітну армію". Коли робітники якого тросту застрайкують, то скоренно організує ся новий засіб робітників із цієї безробітної армії.

Природно, що в таких обставинах юнії починають послугувати ся фізичною силою. Але тут капіталісти вже готові проти них з більшою силою. Сили правительства в Америці, як і в кождім іншим цивілізованім краю, є на послугу капіталістам, коли лише ці мають боротьбу з робітниками.

Оттак ходом обставин боротьба класу мусіла перенестися на час виборів. В сю пору рік в рік голосуючі мають нагоду заявити, хто має керувати палками поліції та рушницями жовірів. Через вибори має ся рішити, хто має мати верх в суспільності, чи ті, що живуть з плодів праці других, чи ті, що самі працюють.

Огляньмо тепер сили, що стоять по одній і по другій стороні. Капіталісти раді би вмовити в нас, що боротьба є поміж робітниками, що працюють руками, а робітниками, що працюють умом. Однакж таке припущення є цілком мильне і є рішучо протинне марксієвським ідеям, я-

кі ми тепер розсліджуємо.

Ми бачили, що класовий рух спричиняють економічні відносини. Крім крадіжки і жеврання є лише два способи, якими можна в нинішнім ладі дістати хліб та інші річі конечні до життя. Один спосіб — се працювати руками або умом. Другий спосіб — се бути властительем средств продукції і мати власть над тим багатством, яке другі витворюють. Розумієть ся, є цілком можливо, аби одна людина діставала средства до життя в оба ці способи. Давнішнє се лучало ся частіше чим тепер. Незадовго буде воно лучати ся ще рідше. Границя поміж тими, що живуть з праці, а тими, що живуть з властительства, зарисовує ся щораз яркіше.

Колись працюдавець був робітником і робив у маленькій робітні враз з іншими робітниками, яким платив наємну плату.

Пізнійше він став наглядателем і вже не працював своїми руками, а лише з дня на день поучував робітників, що мають робити, аби робота була видатніша.

Ще пізнійше він наймав робітників, аби сей наглядав за ними, а сам пішов на ринок купувати сирій матеріал та продавати продукти.

Остаточно він випродав свою фабрику тростови і в заплату дістав блок акцій, що приносять дивіденди, або купу бондів, за котрі дістає проценти. Тепер він вже навіть не потребує йти близько фабрики; він може жити, де хоче, і пропускати свої доходи, як хоче. Все куповане і продане, все книговодство і плановане, всю умову як і ручну роботу роблять наємні робітники. А дохід який він дістає і пропускане без праці, є можливий лише через сей факт, що ці, що працюють, дістають за свою роботу менше, чим в дійсності заробляють.

І так, коли зберуть ся ряди до остаточної боротьби поміж капіталістами і робітниками, то по стороні капіталістів стануть лише ті, що живуть з властительства, і ті, що дадуть ся одурити, або підкупити, аби голосували під їхні інтереси класи, до якої самі належать.

По другій стороні стануть всі ті, що живуть з праці своїх рук і свого ума. Ріжниця поміж тісною і умовою пращеня се властиво пережиття ріжниця між тілом і духом. Немає ручної праці, при якій не треба би думати. Як би той, що ровні копає, не мав розуму, а лише силу, то він не знав би, що з лопатою робити і з нею користи би не було. Так само нема умовою праці без напруження тілесних сил. Хоті би не знати який був биштрій і безсовісний корпоратійний адвокат то він таки не заробить нічого без бодай такої тілесної праці, як диктоване і переглядане легальних паперів.

Також дурне є старане зробити ріжницю поміж тими, що роблять потрібну, а тими, що роблять непотрібну роботу в капіталістичній системі, і числити за сторонників капіталізму тих, що роблять непотрібну роботу. Потрібна робота є та, що служить для задоволення чих небудь потреб, а в теперішнім капіталістичнім ладі, коли кождий член робітничої класи мусить найти купця на свою робочу силу, як хоче жити, то всім дурне рахувати за сторонників капіталізму того, хто заробляє на своє жите тим, що вкладає дорогі каміні в галстук для пудля, убо додає стовпці числа у банку.

Тай не всі робітники працюють за наємну плату. Коли залізнично-дорожні компанії дістали від правительства мільони акрів урожаной землі, то вони не наймали робітників, аби ті йшли на ці землі та обсівали їх на користь компанії. Компанії замість сего попродали землю фермерам, які дума-

ли, що збогатіють через свою працю, і в сей спосіб в виді процентів та коштів перевозу продуктів, дістають з кожної фарми без міри більше, чим дістали би, як би наймали робітників, аби ними обробляли фарми. І ці фермери роблять більше годин і за меншу платню чим пересічний міський робітник. Що більше, фермери також менше готові до бунту.

Маленький крамар в тім самім човні іде. Коли він дурний, то може думати, що він капіталіст, та коли має бодай дрібну розуму, то перекопує ся, що його "зиск" се ніщо інше, як наємна плата і то ще звичайно дуже маленька плата за працю удержання склепу та продавання товарів. Так отже його матеріальний інтерес в дійсності провадить його до соціальної революції, яка принесе йому лучшу платню і коротші години праці.

Так бачимо, що в боротьбі класу, яка щодня стає завзятіша, лише ті можуть дещо зискати з піддержування теперішнього суспільного ладу, котрі живуть з властительства, тобто менше чим десята часть людей, підчас коли ті, що живуть з праці, тобто дев'ять десятих людства словами Комуністичного Маніфесту, не мають нічого до втрати крім своїх кайданів а до здобути цілий світ, а се буде коли поставляють своїх кандидатів, щоби віднайти документи проти себе і самим себе судити. Але ми лісовіми сказали: посядте покищо, а то ви нам і так вже "помогли" за багату — тепер трохи "погуляйте".

Один товариш в Злуч. Державах прислав нам до поміщення в газеті лист з Сибіру, який він отримав від свого товариша, що боров ся в рядах партизанських відділів на Сибірі проти кровавого колчаківського режиму. Автор листа був попередно в Злуч. Державах і виїхав звідтам на весні 1918. р. до Владивостока. Тепер він знаходиться в Приамурській області.

Лист звучить:

13. лютого 1920.

Дорогі товариші заокеанської країни!

Шлю вам свій сердечний привіт з Далекого Сходу і від щирого серця бажаю вам всего найкращого, бажаю, щоби і ви були такими щасливими, яким я себе почував тепер, після тих дев'ять місяців боротьби, яку мені прийшло ся вести з своїми товаришами в партизанських відділах проти наших гнобителів. Приходилося нам ховатися в непроходимій тайзі (Сибірський ліс) необтягою Сибірі, по два і три тижні без їжі, аби тільки не кусати насущного хліба, ні бараболі і не стрічати мирних мешканців. І ми, уоружені, голодні і холодні, як вовки зимової ночі, бродили по тайзі, щоби убити звіря або зловити рибу, щоб не вмерти з голоду.

Поцілках добах нам прихотилося бути під осіннім, холодним дощем без вогню, але що саме найстрашніше і тяжше для здоров'я, се їсти сирі рибу, м'ясо, гриби, лише просянуху їжі на сонці. Декотрі товариші сильнішого організму видержували, а слабшіш умиралі, або приходилося їх товаришам дострілювати на їх же просьбу, щоби не оставляти їх для еще тяжшої мук, бути зайдженими мушкою. Для нас було більшою мукою йти з ними вперед, чим їх дострілювати. Розумієть ся, се лучалося рідко, але були випадки. Се рішалося цілим відділом, при чім протокол сего рішення оставав не на папері, а в памяті кожного, де і до нині, як сон, памятаю ті місця, де оставали ті святі тіла наших дорогих товаришів і братів в боротьбі за свободу.

Тепер ми прийшли до того заключення, що нам необхідно зеднати ся і вести борбу не з самими собою, а з другим. Плутотократія і атамановщина, названа себе "народним правительством" Сибіру, тепер вже зрозуміла, що катова-

не шомполами (сталевий дрот для чищення дула в карабіні) по голому тілі, не тільки мушину, але й жінчину, не тільки сідан, які не всі якраз є більшовіками, але й учителів, судій, адвокатів, семинаристів, де за одно лише донесене за їх звязь з більшовіками били нагаями, пекли горячим залізом, розстрілювали а часами прибігали до таких чужинських кар, як приміром японського "гаракірі" (розпорюване ножем живота), — що ті всі кари і муки до нічого доброго для неї не привели, а противно, еще більша повставала до неї ненависть. Нарешті всі ті, котрі се робили, а котрі хотіли не робили, але і нам не помагали, тепер пішли з нами, народними партіями на компроміс: післи до нас делегатів і сказали нам, що ми зриваємо з себе золоті вилогги і лучимось з вами.

Всі ті люди з освітленою. Недавно тому вони писали, що там в тайзі, в горах живуть розбійники, не ображувати, відорвати від життя і загубити совість. А тепер посилають до "розбійників", своє "образованіє". Хитрі! Розраховують, що если ми взяли їх боротьбою, то сьогодні вони сиділи б за ґратами. А то от тепер вже з них комуністи чуть не першої класи, навіть до слідчої комісії виставляють своїх кандидатів, щоби віднайти документи проти себе і самим себе судити.

Здоровлю всіх вас щиро, Ваш І. Онішук.

3 контрреволюційного табору.

Подіаємо за віденською "Новою Добою" два листи українського денікця Степана Барана, які якнайкраще показують, яка суаьба стрінула Петлюрових недобитків на Поділю як зі сторони укр. населення, так і зі сторони їх польських опікунів, та на яку підлу і злочинну роботу спосібно і петлюрівці і укр. денікці.

Листи Степана Барана звучать:

Каміанець, 9. лютого 1920 р.

До К. Левицького.

Високопова. Пане Президенте!

Присутність моя тут користна. Тут фактично української влади нігде нема. І Рада Міністрів — се пародія. Президент Мазепа і Др. Махук, що пристав до него, нігде не могли "заргати собі мисля". В Винниці і в Могилеві, де я який час по візді з Каміянця пробували з частиною урядовців, мусіли укриватися, бо наддніпрянські і галицькі частини грозили їм за катастрофу розстрілом.

Мазепа втік до Каміянця і тут дальше продовжує комедію засідання Ради Міністрів. Др. Махук дальше укривається в Могилеві. Укривається там також і державний секретар Шрамченко. В Каміянці також і Безпалко (той бандіт іде до Варшави і Колендаги) та А. Лівницький, що вертає до Варшави. Симон Василевич приходив тут ріжних урядовців, щоби вивести ся по настрій тутешніх кол. Він повинний банкрут, як і Мазепа зі своєю Радою Міністрів і дурним кабінетом. На яких виждати звідси Мазепа. Як тільки опинить ся поза кругом польської сили — буде арештований. Тоді Національна Рада оголосить свою резолюцію і перейме керму в свої руки. Все вже обдумано і так буде краще. На разі граємо комедію з Радою Міністрів і називаємо сих скінчених ідіотів "Урядом".

На разі стільки всего, щиро і сердечно здоровлю.

Степан.

Всім знакомих поклін.

—

Каміанець, 9. лютого 1920 р.

Високоповажний Пан Др. Володимир Охримович, Директор "Дністра" ул. Руська ч. 20.

Вп. і Дорогий Пане Директоре!

Ще перед двома тижнями написав я до вас листа, але не було нагоди його передати. За послідніх два тижні відносини тут змінили ся очевидно в нашу користь. Поляки

ли йому сімсот "шомполів" і він проте ще й нині живе. Полюбили на них чотири сталеві прутки. Правда, росту він був як американський полісмен, спух як колода, але витримав. А другий товариш, котрого зловили над берегом японського моря, то того привязали на мушку на цілу ніч. Він бідачесько просив ся розстріляти його, але полковник відповів, що його просьбу виповнять рано. На раню його застали опухлим, з отвореним ротом і мушка та комарі з мурашками гуділи над ним похоронну пісню, та насолоджувалися його теплою кров'ю, яка текла по його голому тілі. Так заводи "порядки" оставші недобитки колчаківських банді!

Мусите знати товариші, що у нас провідниками партизанської війни були люди тверді і вірні своему ділу. Ними є Іван Єфимович Шевченко, селянин, тов. Туманов (псевдонім), автор одної книжки, Николай Костірев, драматург і учитель математики, студент Далекосхідного інституту Лозо і інші, котрі, сподіюсь, вневдові будуть вам знамі із газет.

Здоровлю всіх вас щиро, Ваш І. Онішук.

3 контрреволюційного табору.

Подіаємо за віденською "Новою Добою" два листи українського денікця Степана Барана, які якнайкраще показують, яка суаьба стрінула Петлюрових недобитків на Поділю як зі сторони укр. населення, так і зі сторони їх польських опікунів, та на яку підлу і злочинну роботу спосібно і петлюрівці і укр. денікці.

Листи Степана Барана звучать:

Каміанець, 9. лютого 1920 р.

До К. Левицького.

Високопова. Пане Президенте!

Присутність моя тут користна. Тут фактично української влади нігде нема. І Рада Міністрів — се пародія. Президент Мазепа і Др. Махук, що пристав до него, нігде не могли "заргати собі мисля". В Винниці і в Могилеві, де я який час по візді з Каміянця пробували з частиною урядовців, мусіли укриватися, бо наддніпрянські і галицькі частини грозили їм за катастрофу розстрілом.

Мазепа втік до Каміянця і тут дальше продовжує комедію засідання Ради Міністрів. Др. Махук дальше укривається в Могилеві. Укривається там також і державний секретар Шрамченко. В Каміянці також і Безпалко (той бандіт іде до Варшави і Колендаги) та А. Лівницький, що вертає до Варшави. Симон Василевич приходив тут ріжних урядовців, щоби вивести ся по настрій тутешніх кол. Він повинний банкрут, як і Мазепа зі своєю Радою Міністрів і дурним кабінетом. На яких виждати звідси Мазепа. Як тільки опинить ся поза кругом польської сили — буде арештований. Тоді Національна Рада оголосить свою резолюцію і перейме керму в свої руки. Все вже обдумано і так буде краще. На разі граємо комедію з Радою Міністрів і називаємо сих скінчених ідіотів "Урядом".

На разі стільки всего, щиро і сердечно здоровлю.

Степан.

Всім знакомих поклін.

—

Каміанець, 9. лютого 1920 р.

Високоповажний Пан Др. Володимир Охримович, Директор "Дністра" ул. Руська ч. 20.

Вп. і Дорогий Пане Директоре!

Ще перед двома тижнями написав я до вас листа, але не було нагоди його передати. За послідніх два тижні відносини тут змінили ся очевидно в нашу користь. Поляки

ли йому сімсот "шомполів" і він проте ще й нині живе. Полюбили на них чотири сталеві прутки. Правда, росту він був як американський полісмен, спух як колода, але витримав. А другий товариш, котрого зловили над берегом японського моря, то того привязали на мушку на цілу ніч. Він бідачесько просив ся розстріляти його, але полковник відповів, що його просьбу виповнять рано. На раню його застали опухлим, з отвореним ротом і мушка та комарі з мурашками гуділи над ним похоронну пісню, та насолоджувалися його теплою кров'ю, яка текла по його голому тілі. Так заводи "порядки" оставші недобитки колчаківських банді!

Мусите знати товариші, що у нас провідниками партизанської війни були люди тверді і вірні своему ділу. Ними є Іван Єфимович Шевченко, селянин, тов. Туманов (псевдонім), автор одної книжки, Николай Костірев, драматург і учитель математики, студент Далекосхідного інституту Лозо і інші, котрі, сподіюсь, вневдові будуть вам знамі із газет.

Здоровлю всіх вас щиро, Ваш І. Онішук.

3 контрреволюційного табору.

Подіаємо за віденською "Новою Добою" два листи українського денікця Степана Барана, які якнайкраще показують, яка суаьба стрінула Петлюрових недобитків на Поділю як зі сторони укр. населення, так і зі сторони їх польських опікунів, та на яку підлу і злочинну роботу спосібно і петлюрівці і укр. денікці.

Листи Степана Барана звучать:

Каміанець, 9. лютого 1920 р.

До К. Левицького.

Високопова. Пане Президенте!

Присутність моя тут користна. Тут фактично української влади нігде нема. І Рада Міністрів — се пародія. Президент Мазепа і Др. Махук, що пристав до него, нігде не могли "заргати собі мисля". В Винниці і в Могилеві, де я який час по візді з Каміянця пробували з частиною урядовців, мусіли укриватися, бо наддніпрянські і галицькі частини грозили їм за катастрофу розстрілом.

Мазепа втік до Каміянця і тут дальше продовжує комедію засідання Ради Міністрів. Др. Махук дальше укривається в Могилеві. Укривається там також і державний секретар Шрамченко. В Каміянці також і Безпалко (той бандіт іде до Варшави і Колендаги) та А. Лівницький, що вертає до Варшави. Симон Василевич приходив тут ріжних урядовців, щоби вивести ся по настрій тутешніх кол. Він повинний банкрут, як і Мазепа зі своєю Радою Міністрів і дурним кабінетом. На яких виждати звідси Мазепа. Як тільки опинить ся поза кругом польської сили — буде арештований. Тоді Національна Рада оголосить свою резолюцію і перейме керму в свої руки. Все вже обдумано і так буде краще. На разі граємо комедію з Радою Міністрів і називаємо сих скінчених ідіотів "Урядом".

На разі стільки всего, щиро і сердечно здоровлю.

401 Selkirk Ave., Phone St. John 1772 Winnipeg, Man.

ОФІС І МЕДИЧНА ЛЯБОРАТОРІЯ
під управою добре знаного заголови

Д-РА КАЛІЧМАНА

котрий доповняє своє знане в славних клініках в Нью-Йорку, спеціально на хвороби венеричні, мочово-полові і шкірі, а тепер повернувся назад до Вінніпегу.

З собою привіз випробовані машини до лічення скріпних хворіб, прищів і виклдів по лиці і тілі, випадане волосся і т. д.

Лічене сіфіліса послідньою методою "сальварсена", котра лічить скоро і успішно. Всякі лічення відбуваються головню під його особистим оглядом. Лічить всякого рода застарілі хвороби, слабости жіночі і діточі.

Пишіть по медицині і лікарську пораду на нову адресу:

Dr. G. KALICHMAN
401 Selkirk Ave. Winnipeg, Man.
Тел.: Ст. Джон 1772, Тел. рез.: Ст. Джон 242
УВАЖАЙТЕ ДОБРЕ НА НОВУ АДРЕСУ!

— подібно як і на Волині насиджують насильно Польщу і руйнують систематично селянство. Всій укр. інтелігенції грозить арешт. Тутешні есдекки доносять до польської розвідки усувати з терену всіх шкідливих Галичан. Супроти того на Петлюру і його правительство є нечуване озлоблене. Своїми контактами з Польшею стали вони політичними трупамі. Укр. правительство, яке рідить під проводом Мазепи в Каміянці, є чисте опереткове. Очевидно збанкрутували і соц.демократи, які взяли Петлюру в свої руки, а з ним і державні агенди та майно, яке загирило. Як відноситься українське громадянство до Петлюри і Мазепи, доказом факт, що Др. Махук і Мазепа мусіли укриватися в Винниці перед наддніпрянськими і галицькими військовими частями, які грозили їм розстрілом. Се саме було і в Могилеві, куди втік Мазепа з Др. Іваном Махуком. Мазепа втік опісля до Каміянця, а Махук разом з державним секретарем Шрамченком укриваються в Могилеві. Мазепа боїть ся вертати до Каміянця з огляду на Поляків.

Більшовики заняли вже майже цілу Україну за виїмком части Херсонщини з Одесою, де ще є недобитки денікціні і куди хоронять ся рештки галицьких частин під комен. Тарнавського — як навіжені. На разі вільними від більшовицької інвазі є повіти: Могилів, Ямпіль. Там є місцеве укр. владу із військовими частини переважно Галичан, які очевидно не встоять перед більшовицьким напором. Більшовики вже не переслідують укр. інтелігенції — як було — але стараються пригнати її до себе та піддержують укр. школи і інституції. До більшовиків пристали укр. комуністи і ліві есери (боротьбісти), які ведуть боротьбу з центристами, бажають повної самостійності України. Раковського вже нема. Місцеве більшовицьке владу є майже всюди виключно в руках більшовиків Українців. Прим. в Винниці головою ревкому є агітатор Трильовського Шичерик-Донік. Виходить там укр. денік "Червоний Стрілець" для агітації між галицькими воєнками. Селяни на разі не відносять ся ворожо до більшовиків і нищать до тла рештки панських маєтків — щоби з них (будинків) не стало ні сліду. Більшовики концентрують більші сили в околиці Винниці, є там вже і сибірські частини. З весною мають робити велику офензиву на Галичину, ну і Польщу. Там стараються ся агітувати між Галичанами. Провід політичний є тут в руках української національної Ради, якої резолюцію передано Вам у відписі. Я є політичним керманцем Ради. На днях Мазепа переїздить у Могилів, де з нашої ініціативи буде заарештований. Тоді Національна Рада виступить з рішучим актом історичної ваги. У Варшаву виїздить Лів-

вицький і Безпалко (сей у Коленгару). Виривіть отже у Львові і Лівницького фонд і зробіть, як я вже писав. Нічого "Шляхом" як найбільше нашим виданем. А зештайте там порядно обох політичних авантюристів.

Щиро здоровлю

Степан Баран.

Страх польської шляхти в Галичині перед більшовіками.

Віденська "Нова Доба" з 20. марта доносить: Особа, яка приїхала з Золочева через Львів до нас, оповідає про страх, який огортає польську шляхту перед більшовіками. Француське командоване, яке через цілий час перебувало в Золочеві, утікло 11. і 12. марта до Стрия, мабуть, щоби скорше мало можливість утіти до Парижа. Шляхта пакує манатки і утікає до Львова і на Захід. Загальне переконане цілого населення є, що в найкоротшому часі більшовики будуть в Галичині. В польській військості наступають масові дезерції. Польські жовіри, які стоять на границі, просять наших людей перепроводжувати їх через границю. Все військо, яке стояло на чесько-словацькому кордоні та в запліну, відіслане на фронт, так що в повітах і на кордонах лишились дуже слабкі постерунки жандармерії. Польські команди не дають уже перепусток до Тернополя. Настрий в масах вицїкуючий на нові великі зміни, які мають наступити.

О. Б.

Адресар укр. робітничого дому.

Український Робітничий Дім Ріг ульці Причард і Мекгрегор в Вінніпегу, Ман.

Почтова адреса:

UKRAINIAN LABOR TEMPLE
Cor. Pritchard & McGregor Sts.,
Winnipeg, Man.

ВІД ДІЛИ:

Український Робітничий Дім в Велленд, Онт.

Почтова адреса:

Box 1649, Welland, Ont.
P. Kuflik, se-y.

Український Робітничий Дім в Ріджайна, Саск.

Почтова адреса:

726 Victoria Ave., Regina, Sask.

Відділ Українського Робітничого Дому в Тіммінс, Онт.

Почтова адреса:

Box 300, Timmins, Ont.
D. Matychuk, Sec-y.

ТОВ. "ДЗВІН"

Відділ укр. Роб. Дому в Гемільтон, Онт.

Почтова адреса:

P. Matz
30 Arthur St. Hamilton, Ont.

Відділ укр. Роб. Дому в Бенкувер, Б. К.

Почтова адреса організатора:

J. Boychuk
401 Pender St. E.
Vancouver, B. C.